

Ijsland, eiland van water, steen en ijs :

Verslag van een 14-daagse fietstrektocht

13 - 27 augustus 2003

Woensdag 13 augustus : na een onrustige nacht (wat zal en kan er allemaal gebeuren ?) was ik al heel vroeg wakker.

Mijn fiets en mijn bagage stonden al drie dagen in de garage, klaar voor vertrek. Reeds om 8 u 30 arriveerde Geert met de familie,

zijn fiets in een doos en alle gerief in zijn splinternieuwe Ortlieb-tassen.

Rond 9 u beleefden we al enkele spannende momenten. Onze chauffeur van Velomobiel bleef vrij lang weg. We belden hem op en toen

bleek dat zijn camionette buiten gebruik was. Gelukkig had hij ter vervanging een Golfke bemachtigd waaraan hij zijn aanhangwagen kon koppelen. Na nog wat nagelbijten arriveerde hij. De fietsdozen werden vakkundig op de aanhangwagen gesnoerd en na een snel afscheid van onze familie verdwenen we, richting Parijs, richting de luchthaven Charles de Gaulle. De rit naar Parijs verliep probleemloos. Eenmaal bij de

luchthaven gearriveerd vroeg het nog heel wat inspanning om onze dozen op daarvoor veel te kleine karretjes door het luchthavengebouw te loodsen. Meermaals bleek dat deuropeningen en liften niet gemaakt zijn om onze grote, onhandige dozen door te late Uiteindelijk raakten we toch tot bij de incheckbalie van Icelandair. Onze bagage werd gewogen. Een spannend moment. Geert had met

fietsdoos en tassen zo'n 36 kg mee. Bij mij was het iets minder, maar toch kwam ik ook aan 33 kg. Onze fietsen werden opgeladen en

verdwenen uit ons gezichtsveld. Het inchecken verliep verder vlot en mits het betalen van een extra fietstransporttaks van 25 euro per doos

konden we vertrekken. De Icelandair-machine bracht ons weg van het zwoele Frankrijk naar het veelal koele en natte Ijsland. De vlucht

duurde ongeveer 3 u 20. Frankrijk en Ijsland hebben echter 2 uur tijdsverschil, zodat we zagezegd één uur en twintig minuten later reeds aankwamen.

De heldere lucht gaf ons al tijdens de landing een idee van wat Ijsland is. We zagen enorme vlaktes, vol roestige stenen, rotsen, grijsgroene korstmosvlaktes en kolkende riviertjes. In de verte konden we de eeuwige ijskappen van de gletsjers al zien.

De landing verliep perfect en al snel waren we in het moderne Leif Eriksson-luchthavengebouw. Alles verliep vlot en al snel stonden we met

onze dozen en ons gerief buiten de luchthaven. Het was er zonnig, maar heel wat frisser dan bij ons. In een snel tempo werden de dozen

geopend. Onze fietsen waren OK. Oef !!! In een recordtempo werden pedalen gemonteerd, stuurpennen en zadels goed afgesteld, banden hard opgepompt, tasdragers gemonteerd. Enkel nog de tassen aanhaken en we waren er klaar voor. De grote dozen werden plat gemaakt en verdwenen voor 2 weken onder de Hertz-container op de luchthavenparking. Ze werden verzwaard met stenen en betontegels aan hun lot overgelaten, hopen dat ze er bij onze terugkeer nog zouden liggen.

In de dure luchthavenbar genoten we nog van een frisse cola en daarna vertrokken we voor onze IJsland-toer. We volgden de 'drukke' weg richting Reykjavik. In Keflavik vonden we een warenhuis(Samkaup) waar we onze mondvoorraad aanvulden. Even verder namen we de afslag naar weg 43, richting zuidkust van het schiereiland. Hier kregen we al een goed idee van wat het landschap ons zou te bieden hebben. Kilometerslange lavavelden, met hier en daar diepe spleten en scheuren. Uitgebreide steenhopen wisselden af met kleine keienvelden. Alles volledig ongeordend, alsof het vanop grote hoogte neergegooid was. Mossen en korstmossen palmden stilaan grotere vlakten lava in. De hoogste beplanting bestond uit enkele heidestruikjes vlak bij een naamloos meer. De zonsondergang weerspiegelde prachtig op het glasheldere water. Langs deze weg passeerden we de Blue Lagoon. Hoge witte dampwolken die ontsnapten gaven de plaats aan van een geothermische centrale. We fietsten verder tot Grindavik, een klein vissersplaatsje waar we al snel de camping vonden. We zetten voor het eerst de tent op en roerden voor het eerst ons eigen potje . We namen ons avondmaal in een houten hokje op de camping waar we beschutting vonden tegen de toch al frisse wind en waar we ook een halfvolle fles campinggas vonden. Net toen we in de tent lagen hoorden we de eerste regendruppels vallen. Ondanks de constante regenval hadden we toch een behoorlijke nachtrust.

Donderdag 14 augustus :

We namen een snel muesli-ontbijt met oploskoffie, verzamelden onze spullen en plooiden de natte tent op om zo gauw mogelijk op pad te gaan. In de vroege voormiddag bezochten we de alom geprezen Blue Lagoon. Dit volledig natuurlijk zwembassin bevat erg veel mineralen en is een aanrader voor psoriasis-patiënten. Ook wij genoten echter erg van dit heerlijk lauwwarme blauwige water. We genoten er ook van een sauna in een rotsholte. Overal hing een lichte zwavelgeur. Na het verkwikkende zwemmen moesten we echter verder. We fietsten langs de kust via weg 427. Al gauw bleek deze keuze echter niet zo goed. Na enkele kilometers was er van een weg bijna geen sprake meer. Nat en kleverig lavazand met grote losse keien, vol putten en bulten. Bovendien was de wind ons niet gunstig gezind en bleef het regenen. Even verder werd de toestand nog slechter omdat men de weg aan het effenen was. Een bulldozer maakte alles mooi los en duwde de losse keien 'effen'. Goed te doen met een 4X4, maar met een fiets een echte verschrikking. Voor mij was het bijna niet te doen om rechtop te blijven, en alle delen van mijn fiets werden bedolven onder zwart kleverig spul. Enkele luide vloeken doorkliefden de IJslandse lucht. Er zat niets anders op dan verder te gaan. Zo'n 16 kilometer verder arriveerden we na enkele uren doorbijten bij het stokoude kerkje van Krusivikskirkja. Aangezien Geert zonder drank zat werd voor het eerst de bidon gevuld met IJslands beekwater X

De eerste grote inspanningen hadden me ondertussen wel al krampen in beide dijen bezorgd. Na wat stretchen kon ik echter (met tegenzin) verder. We beslisten via Kleifarvatn terug te fietsen richting noordkust van het schiereiland en daar overnachting te zoeken in de jeugdherberg van Hafnarfjordür. Later in de namiddag werd het gelukkig een beetje droger en kwamen we terug op asfalt. Bovendien zat de wind wat in de rug, zodat ik terug zin kreeg in fietsen. Na wat zoeken vonden we de jeugdherberg in het centrum, maar daar was echter niemand te bespeuren. Toen bleek dat er nog een tweede jeugdherberg was zochten we die op. Het was er warm en vrij gezellig. Naar Europese normen was het er wel duur, maar we beschikten over een keuken, een warm bed en zelfs een droogkast. Ideaal om onze natte spullen wat te laten drogen. 's Avonds hingen we onze tent open in de gang zodat ook deze kon uitdrogen. We hadden een erg goede nachtrust. Hafnarfjordür is een modern stuk van Reykjavik dat volledig gebouwd is tussen lavavelden, wat goed te merken is in de tuinen bij de huizen. In plaats van een gazon hebben de meesten een berg lava in de tuin. Hier geen problemen met mollen.

Vrijdag 15 augustus :

Onder een bewolkte hemel zochten we een goede weg om de hoofdstad Reykjavik te verlaten. Dit bleek echter per fiets niet zo simpel te zijn, zodat we achteraf gezien heel wat kilometers te veel deden. Het verkeer in de ochtendspits bleek rond de hoofdstad erg druk te zijn. Via Mosfellsbaer kwamen we uiteindelijk toch op een goede weg terecht die ons naar het binnenland zou leiden. Weg 36 werd gevonden en gevolgd. Eenmaal de afslag genomen werd alles direct heel rustig. De IJslandse paarden in de weidse valleien straalden een aparte rust uit. Na zowat een halve dagtocht bereikten we het grootste IJslandse binnenmeer Þingvallavatn en het nationaal park Þingvellir. Þingvellir is voor de IJslanders iets als wat Brussel voor de Europeanen zou moeten zijn. Op deze plaats, in een diepe vallei kwam het IJslandse 'parlement' voor het eerst samen. Afgevaardigden van alle 'aangespoelde' volkeren op het eiland besloten hier om samen verder te werken en zo ontstond de prille republiek IJsland. De vallei is bij mooi weer vermoedelijk wel erg indrukwekkend, doch mijn enthousiasme werd wel getemperd door het nat en koud-gevoel.

Na enkele felle regenbuien die we gelukkig konden ontwijken door een tas koffie te drinken in het bezoekerscentrum van Þingvellir zetten we onze tocht verder. Over vrij goed berijdbare wegen naderden we Laugarvatn. De laatste kilometers bergaf dienden we echter terug over 'tracks' te fietsen. Bovendien werden we getraakteerd op enkele ferme buien, zodat we toch doornat bij de camping arriveerden. Camping is misschien wel een groot woord. De enige accommodatie bestond uit een viertal kranen met koud water en enkele afwasbakken. Er waren wel enkele te gebruiken toiletten bij het lokaal cafe-restaurant, maar de douche was gesloten en niet te gebruiken. Gelukkig kon ik mijn natte kledij te drogen hangen in het café. Na het verorberen van onze nodige dosis voedsel konden we ons daarbinnen nog wat opwarmen onder het nuttigen van een cola. We zagen er op TV zelfs een stukje van de IJslandse Idool-versie. Echte IJslandse ruiters kwamen zich hier bevoorraden. Hun paarden wachtten hun op langs de 'grote weg'. Enkele vriendelijke ruiters verspreidden een bijna tastbare paardenlucht. Misschien was de mest aan hun laarzen hier niet vreemd aan. We sloten onze dag af met een handvol in Stroh-rum gedrenkte rozijnen terwijl we ons stilaan opwarmden in onze slaapzakken.

Zaterdag 16 augustus :

Dreigende regenwolken boven Laugarvatn maanden ons aan tot snel opruimen. Vandaag wilden we Geysir en Gulfoss bereiken en dan terugkeren naar de kust. De rit naar Geysir wordt door steeds toenemende regen echter knap lastig gemaakt. Na enkele uren merken we aan de steeds toenemende toeristenbussen dat we in de buurt komen.

We bewonderen de wel 40 meter hoog spuitende Strokkur-geiser in het geothermisch veld van Geysir. Op diverse plaatsen staat de grond als het ware te koken. Overal verraden dampende waterputten en sterke zwavel- en solfatengeuren de sterke ondergrondse vulkanische activiteiten.

Nadien gaan we door tot Gulfoss, één van de grootste watervallen van het eiland. Gulfoss is echt indrukwekkend. Zeëen van water vallen hier in twee trappen eerst zo'n 25 meter en nadien nog eens zo'n 40 meter diep. De kolkende massa water zorgt voor een oorverdovend geluid. Dikke pakken mist en waterdamp hangen als een laag watte boven de rivier. Als klein mensje voel je je daartegenover erg nietig.

Terwijl we even op krachten komen in het 'toeristencentrum' wijzigen we onze plannen. We SMS'en het thuisfront dat we de bewoonde wereld verlaten. Met genoeg mondvoorraad moet het ons lukken tegen zondagmiddag de top van de Kjolur te bereiken. We weten dat we van daaruit eventueel per bus verder kunnen, richting noordkust. De Kjolur-route is één van de drie binnenland-pistes die in de korte zomer toegankelijk zijn voor terreinwagens. Zal het doenbaar zijn om daar te fietsen ?

Rond 14 uur slaan we ons kruisteken en verlaten effectief de bewoonde wereld, het avontuur tegemoet. Even verderop nog een bord 'malbik endar' (einde verharde weg in 't Vlaams) en de miserie kan beginnen. Zo'n 90 kilometer jeep-piste ligt voor ons. Grote stukken van deze weg zijn wasbordpistes, waardoor je constant stevig je stuur moet vasthouden. Daardoor krijg je wel last van krampende handen, pijnlijke ellebogen en rondzwierende bovenarmspieren, om van de daverende kniëen en het pijnlijke zitvlak maar te zwijgen. Ook hier weer losliggende brokken steen, diepe kuilen en grote plassen. Gewoon genieten... Gelukkig rijdt Geert steeds ver genoeg voor me uit zodat hij het vloeken niet hoort. Ter afkoeling krijgen we regelmatig een buitje malse regen. Na enkele uren zwoegen ontmoetten we twee Britse jonge fietsers die in de andere richting rijden. De Kjolur-route brengt ons steeds hogerop (af en toe moet ik een stukje van de fiets) tussen de Langjökull en de Hofsjökull, twee 'kleinere' gletsjers. Stilaan krijgen we zicht op deze ijskappen. De uitzichten zijn vaak formidabel. Steenvlaktes, binnenmeertjes, puinvalleien wisselen constant af. Wat een desolaatheid...

Na uren beginnen de inspanningen hun tol te eisen. Krachtverlies in de dijen en trillende kniëen zijn het resultaat. We willen overnachten in een hut die langs de route zou staan, doch vinden gedurende lange tijd niks. Onze tent hier opzetten zou gezien het weer geen pretje zijn. Er zit niks anders op dan verder te fietsen. Onder gietende regen vinden we uiteindelijk toch een wel erg mooie hut. De verlaten hut mag tegen betaling gebruikt worden. Het is er vrij kil, we krijgen de gasverwarming niet aan de gang, maar we zitten tenminste binnen en droog. Soep, spaghetti en Hasseltse koffie warmen ons wel op. Het wordt een rustige nacht na een zware dag.

Zondag 17 augustus

Bij zonsopgang merken we pas hoe mooi de omgeving is waar we verblijven. De lucht is helder, geen wolkje aan de lucht.

Van regen is er ditmaal geen sprake. Het uitzicht van bij de hut over de gletsjertongen is formidabel. Enkele schapen passeren de hut in een grote boog. Wij vragen ons af hoe de IJslanders weten welke schapen wie toebehoren.. Vermoedelijk komen de schapen in de herfst naar de lager gelegen gebieden en worden ze daar bijeen gedreven om 's winters in afgesloten gebieden te leven en bijgevoerd te worden. We zullen eens moeten terugkomen

om dit te zien.. Geert wil persé testen of zijn waterdichte kousen wel echt waterdicht zijn en gaat dan ook prompt wat wandelen in de rivier. Wat de eerste zonnestralen met een mens toch kunnen doen ! Snel komt hij terug met de wetenschap dat zijn kousen bovenaan toch inlopen... Wie had dat kunnen denken ?

De rest van de dag dan maar verder met natte voeten. Eigen schuld dikke bult.

De zonnestralen op onze rug geven ons echt nieuwe moed. Kan de zon op IJsland dan toch schijnen ? We voelen ons al meer ontspannen en krijgen meer oog voor landschap, fauna en flora. Het binnenland van IJsland is onder andere een broedgebied voor grauwe ganzen die we hier en daar in de verte waarnemen. Ook de goudplevier is goed vertegenwoordigd. Zijn eenzame roep doorbreekt af en toe de stilte.

Ook de plantjes krijgen onze aandacht. Midden deze steenwoestenberg groeit er weinig. Korstmossen en mossen bedekken stenen en rotsen.. Hier en daar vinden we wat heide-achtigen.

Geert meent verder planten te herkennen die hij ook in Oostenrijk al zag. Mijn kennis van alpiene planten is echter te beperkt om er namen op te kleven. Thuis opzoeken is de boodschap.

Tegen de middag bereiken we het 'toeristisch centrum' Kerlingarfjöll. We vinden althans een bord dat er naar toe verwijst. Zover ons oog en onze verrekijker reikt is er echter van toeristische infrastructuur niks te bespeuren. Enkel een desolate steenvlakte...

Vreemd toch, die IJslanders.

Op diverse plaatsen vinden we verkeersborden die verwijzen naar plaatsen die via de Kjölur-route bereikbaar zijn. Zo'n afslag gaat echter veelal over nog veel slechtere paden verder, dus laat maar voor de moeite...

Een laatste lange klim brengt ons uiteindelijk na de middag in Hveravellir. Ook hier vinden we een prachtig geothermisch gebied met kokende waterplassen, zwavel- en sulfatenbronnen. Een oude geiser blaast net als een oude stoomtrein constant een fluitende wolk waterdamp de lucht in. Imposant als je bedenkt hoe de vulkanische activiteit hier vlak onder je voeten de aarde aan het koken brengt.

Bij een houten hut vinden we zelfs een vrij toegankelijke hotpot, een vijver van natuurlijk geothermisch warm water van zo'n 40 graden. We besluiten een snelle duik te nemen. Eenmaal bij de rand veranderen we echter snel van mening. Het water is zo warm dat we ons lichaam langzaam moeten laten wennen. Eerst een teen, dan een voet, enz.. tot we helemaal onder water kunnen. Het uitzicht op enkele zich verkledende jonge toeristes maakt veel goed. Naaktlopen op IJsland, we hadden het nog nooit eerder gezien.

Onze berekening van gisteren klopte en we haalden tijdig de afspraak met de binnenland-bus die ons deze namiddag zal meenemen tot Akureyri. De chauffeur is zo

vriendelijk om geen hand toe te steken, zodat we heel wat moeten passen om onze beide fietsen met pak en zak achteraan de kleine kofferruimte van het busje te kunnen duwen. Maar het lukt ons toch, en even later scheurt onze bus aan hoge snelheid over de piste. Gelukkig zijn deze bussen tegen veel bestand. Zelfs overstekende schapen zijn voor de driver geen beletsel om er flink de vaart in te houden. Als de schapen niet tijdig wegspringen gaat de bus er luid toeterend recht naar toe. Hier moeten af en toe toch slachtoffers vallen.

De rest van de middag brengen we door op deze bus die ons eerst via het Blondulonmeer en langs Blonduos tot op de noordelijke ringweg brengt. Uiteindelijk bereiken we door schitterende valleien tegen de avond de hoofdstad van het noorden Akureyri. Na het opslaan van de tent op de camping wandelen we terug naar de 'stad', waar we bij Bautinn voor het eerst en het laatst in IJsland op restaurant gaan. Al bij al een goede keuze en bovendien nog betaalbaar ook. In de haven zie ik voor het eerst zeekoeten dobberen. Terug op de camping krijgen we de slappe lach tengevolge van een aangeklede 'hond' en besluiten we maar snel in onze tent te verdwijnen.

Maandag 18 augustus :

De weergoden zijn ons gunstig gezind en we verlaten Akureyri welke als havenstad uiteraard in een diep dal aan zee gelegen is via een lange klimmende weg. Stijgingspercentages van 16 % met 35 kilo onder je zitvlak vallen lelijk tegen. Het uitzicht op de stad en de zonneschijn maken echter veel goed. Verkeersborden waarschuwen ons voor overstekende vogels, maar tegen 8 kilometer per uur hebben we tijd genoeg om deze te ontwijken. Op zee merk ik zwarte zeeëenden, toppereenden en diverse aalscholvers. Allerlei meeuwen, visdiefjes en sterns doorkruisen de blauwe lucht. We rijden langzaam weg van de kust en passeren tegen de middag na een korte pitstop Ljosavatn, opnieuw een schitterend meer. Geen tijd verliezen en doorfietsen tot de Godafoss-waterval is echter de boodschap. We bereiken tijdig de prachtige waterval om nog van een zonovergoten picknick te genieten. De waterval is dan wel niet zo erg groot maar laat toch een grootse indruk na. Hoe is het mogelijk dat de rotsige ondergrond zomaar opengespleten is ? Welke aardkrachten waren hier ooit aan het werk ?

Een busje Nederlandse 'avontuurlijke reizigers' zijn erg onder de indruk dat wij rond IJsland willen per fiets. De ene vindt het 'geinig' en de andere denkt 'dat je helemaal geschift moet zijn'... Misschien hebben ze wel gelijk.

Na een stevige klim naar Laugar komen we later op de middag in de omgeving van Myvatn of het muggenmeer. We zijn zeker nog 20 km ver van het meer en toch wemelt het al van de gelukkig vegetarische muggen. Bovendien komen we op een stuk ringweg dat echt slecht en zeer stenig is, zodat voor mij van stevig doorfietsen geen sprake is. Vanaf Masvatn, een kleiner meertje krioelt het van de opdringerige beestjes. Elke lichaamsopening die vrij is wordt grondig verkend. In je oren, neusgaten en mond dringt het kleine gespuis binnen. Bovendien vinden ze het plezant om rondjes te draaien tussen mijn bril en mijn ogen...tot ik bijna scheel zie.

De slechte staat van de weg noopt me om opnieuw wandelaar te spelen. Met moeite krijg ik mijn volgeladen fiets nog vooruit in het losse grint. De afslag naar het opnieuw geasfalteerde stuk voorbij Laxarbakki is dan ook een hemel op aarde. Tientallen kuif- en toppereenden demonstreren hoe ze voedsel vangen in het snelstromende water.

Na een ontmoeting met een Ierse, uiteraard rosse, fietser verkennen we de rand van het Muggenmeer. De invallende avondzon belicht dit schitterende meer grandioos. Myvatn is voor vele eendensoorten erg belangrijk als broedgebied. Het 27 hectare grote meer straalt een aparte rust uit. We vinden net op tijd een camping met zicht op het meer. De camping is goed voorzien, we kunnen de grote kooktent gebruiken en zelfs gratis een warme douche nemen. Bovendien is er vlakbij een heus warenhuis waar we onze voorraad kunnen aanvullen. Die avond koken we dan ook uitgebreid. Soep, rijst, spaghetti met schaap en ananas en als dessert een fikse soft-ice van het warenhuis versterken de inwendige mens. Enkel de steeds aanwezige muggen bederven de pret enigszins. Vele toeristen lopen er dan ook rond met een muggengaas over het hoofd dat reikt tot op de schouders. Laat op de avond bederven fikse regenbuien wel ons humeur. De ganse nacht blijft het water bij bakken uit de hemel komen. .

Dinsdag 19 augustus :

Gisteren hadden we het gevoel dat het Myvatn-meer ons niet al zijn geheimen had bloot gegeven. Daarom planden we vandaag de zuidkant van het meer eens rustig te gaan bekijken. In de boekskes lasen we dat er erg mooie basaltkolommen te bewonderen waren langs deze kant van het reusachtige meer. Goed voorzien van brillen en een Buffke voor de mond om de muggen buiten te houden fietsten we dan ook een ganse voormiddag op een vrij goede weg. De muggen treiterden ons constant maar konden toch de pret niet bederven. Er waren inderdaad schitterende lavaformaties, er waren prachtige basaltkolommen alleenstaand in het meer, het uitzicht over de vele zijmeren was uniek... kortom, 't was de moeite waard. Een korte, stevige klim bracht ons in Dimmuborgir, een bezoekerspark met speciale lava'beelden'.

's Morgens kregen we nog wat zon, maar later op de dag kwam een lage bewolking IJsland binnengedreven. We voorzagen in de namiddag rustig naar de Dettifoss te fietsen om dan 's avonds nogmaals bij Myvatn te kamperen. De eerste 20 km over asfalt waren goed te doen, maar nadien begon, zoals te voorzien en te verwachten was, de miserie. Eenmaal afgeslagen op de 20 km-lange piste was van fietsen nog weinig sprake. De erg moeilijk berijdbare track werd een echte test voor het materiaal en het humeur. De fietsen hielden zich beter dan de fietsers. Het constante gebonk over keien en rotsen bezorgde me bij momenten behoorlijke pijn in de polsen. Gelukkig was Geert er om de moed er in te houden. Zijn opmerkingen in het genre van 'we zijn er bijna, nog slechts 14 km' bezorgden me maar weinig steun, vooral als ik bedacht dat we diezelfde rotweg ook moesten volgen om terug te keren... De aanhouder wint echter, en redelijk uitgehongerd bereikten we toch de enorme waterval. Dit is echt de grootste waterval van Europa. In een enorme kloof tussen de rotsen stormt het rivierwater dat grijs en troebel is van het meegesleurde lavazand, met volle snelheid door enkele vernauwingen om daarna zo'n 80 meter diep te vallen en daar zijn weg richting zee verder te zetten. Zo'n 2 miljoen liter water per seconde passeren met een donderend geraas de rand. Indrukwekkend, maar ik kreeg het er koud en het begon bovendien ferm water te gieten. Onder enkele overstekende rotsen 'genoten' we van een snelle hap. Gelukkig kon Geert nog enkele kledingstukken missen zodat ik toch iets warmes en droog had om aan te trekken. De vlakbij gelegen Selfoss, veel kleiner doch zeker ook erg mooi, bekeken we eens vluchtig. Nadien vatten we met de moed en water in de schoenen de terugweg aan. Regenbuien wisselden af met gedruppel en af en toe een stortvloed... Plezant was anders. Doch zoals reeds gezegd wint de aanhouder toch, en na enkele uren doorbijten kwamen we terug op asfalt. Toen nam ik me voor om geen 'pistes' meer te volgen. Ik had er voorlopig meer dan genoeg van.

Langs de terugweg bezochten we wel nog het geothermisch veld Namafjall, waar we samen met een lading 'avonturiers'(met comfortabele busjes) genoten van schitterende mudpots, hotpots, solfaten- en fosforbronnen. Ook hier drong de constante zwavelige geur overal tot je door. Bij het binnenkomen van Myvatn ontdekten we dat toeristen zwommen in de voorraadvijver van een fabriek waaruit mineralen gewonnen werden. Eentje was zelfs aan het zwemmen met een dure regenjas aan.

Na een zelfbereid avondmaal – het was aanschuiven in de kooktent – kropen we al vrij vroeg in onze slaapakken. We hadden onze rust erg nodig.

Woensdag 20 augustus :

Deze morgen maakten we een korte tocht in de omgeving van de camping. Lage wolken lieten al vermoeden dat het vandaag zeker niet droog zou blijven. We fietsten langs opengespleten lavavelden en bezochten een ondergelopen grot waarin het water door de vulkanische activiteit steeds 80 ° C warm bleef. 't Was dus niet aan te raden om daar te gaan zwemmen. Ook hier zagen we een soort maanlandschap, met enkel kleine plantjes. In de diepe scheuren tussen de lava vonden we echter wel kleine boompjes (berken). Later op de dag namen we afscheid van Myvatn en omgeving en namen we de bus tot Egilsstadir. Deze bus volgde de ringweg, die over ganse stukken nog in aanleg is. Daardoor ging het traject vaak schoksgewijs over steenpistes. In Egilsstadir hadden we de tijd om wat voorraad in te slaan, vooraleer we verder moesten. We proefden er de lokale gezouten en gedroogde vis. De zoutsmak viel goed mee doch de vis was zo droog dat je er slechts kleine stukjes kon afpeuteren die je daarna langzaam zacht moest kauwen. De rest van de namiddag brachten we door in een bus die ons meenam langs de oostkust van IJsland. De urenlange rit langs de oostfjorden werd slechts enkele keren onderbroken voor een korte 'fotostop' in Reydarfjordur en Breidalsvik. Grote delen van de trip verliepen over helse klimmen en sterke afdalingen over stenige stukken van de ring. Onze kamikaze-buschauffeur was blijkbaar wel zeer ervaren en minderde slechts zelden snelheid. Bij helder weer moeten de oostfjorden prachtig zijn, doch nu lag alles onder een dicht wolken- en mistgordijn. Bovendien voelde ik me koortsig en vreesde ik dat ik misschien ziek zou worden. We spraken dan ook af dat we in Höfn de jeugdherberg zouden opzoeken om ons daar eens goed te warmen en te verzorgen. Bij aankomst in Höfn tegen de avond bleek echter dat er helemaal geen plaats meer was in de herberg. Er zat dus niks anders op dan opnieuw in de tent te slapen. Terwijl het fel regende zetten we snel de tent op. Na wat droge kledij te hebben aangetrokken konden we gelukkig onder het dak van een houten barakje bij de camping droog zitten om wat te koken. De camping was niet goed uitgerust, alles was nat, we hadden het koud... We hielden er echter de moed in. In het toch iets warmere gebouw bij de receptie van de camping vonden we troost in een goede scheut Stroh-rum. Jammer genoeg moesten we om 9 uur 's avonds wel buiten omdat de receptie 's nachts dicht ging. We lagen dus vroeg in 'bed'. Van slapen kwam er echter niet veel in huis. Een lichte storm gierde over Höfn en schudde ons tentje de ganse nacht op en neer en heen en weer. Ondertussen viel de regen bij bakken neer. Het werd een bijna slapeloze nacht.

Donderdag 21 augustus :

We hadden meer geluk vandaag. Net toen we onze natte spullen opruimden ging de wind wat liggen en stopte de regen. Na een snel ontbijt gingen we op zoek naar een winkel. Dit was echter niet zo simpel. Höfn was op dit gebied erg karig voorzien. We vonden niks eetbaars. We gokten dan maar dat we verder langs de ringweg wel een benzinestation zouden vinden waar iets eetbaars te koop was. Het eerste 'winkeltje' was echter gesloten. Gelukkig hadden we wind mee en verliep onze tocht over de zuidelijke ringweg vlot. We haalden mooie snelheden van 30 tot 35 km/uur. Rechts van ons zagen we al de eerste gletsjermeren. Gletsjertongen van de Vatnajökull zochten een weg naar zee. Het desolate landschap waar we doorheen gleden maakte een grote indruk. Hier en daar zwierven kleine groepjes schapen langs de rand van de weg. Er was dus zeker voedsel te vinden. Links van ons zagen we de zee en de eerste lavazandspoelvlaktes of sandurs. We gingen flink te keer en maalden de kilometers af. Tegen de middag bereikten we hongerig het Jokulsarlon, een groot meer waarin de Vatnajökull stilaan afbrokkelt. Na het verorberen van twee erg dure sandwiches bezochten we dit gebied. Enorme massa's ijs die afbrokkelen van de gletsjerijskap drijven hier langzaam naar zee. Klompen ijs, soms wel huizenhoog zoeken een weg. De kleurenpracht is fascinerend. Het heldere ijskoude water weerspiegelt de grijze, witte en blauwe tinten van het ijs. Sommige klompen zijn zelfs bijna zwart, door het vele meegesleurde lavastof en –gruis.

Net als we verder willen merken we dat zeerobben hier vlakbij in zee hun kostje bij mekaar zoeken. Schitterend om dat live te mogen meemaken.

Even verder maken we kennis met het fenomeen gletsjerwind. Een koude wel erg strakke zijwind van over de gletsjer blaast ons soms onverwacht totaal naar de andere kant van de weg. Je moet klein schakelen en je gewoon laten vallen tegen de wind in om nog verder te raken. Als je stilstaat is het gewoon moeilijk om rechtop te blijven, zo fel is de wind. Gelukkig fietsen we in de goede richting. Ondertussen geven grote jagers die prooi zoeken een demonstratie van hun vliegkunst en horen we de eenzame roep van de goudplevier. Roodkeelduikers in zomerkleed verrassen ons vlak bij de weg in een grote plas. Prachtig. Tegen de avond raken we na zo'n 110 km moe en uitgeblust. Een vriendelijke jonge Spaanse fietsster meldt ons echter dat er zo'n 10 km verder een Esso-tankstation is waar je inkopen kunt doen. Dit geeft ons nieuwe moed.

Bij de Esso-shop vullen we onze voedselvoorraad aan en drinken we twee goede koffies. We beslissen om nog 20 km verder te gaan en een camping op te zoeken. We zijn echter zo vermoeid dat we van idee veranderen en besluiten wild te kamperen. Al snel vinden we een ideale stek bij een kabbelende beek en laten we ons er vallen. We nemen uitgebreid de tijd om 'lekker' te koken. Deegwaren, soep, rijst, rozijnen, brood en kaas worden binnengeschrakt en we komen stilaan terug op krachten. De nachtrust bij het beekje is zalig.

Vrijdag 22 augustus :

Bij het bekijken van de kaart merkten we dat we dichtbij het nationaal park van Skaftafell overnacht hadden. We besloten onze dag dan ook te starten met een bezoekje. Het was zonnig en de lucht was helder. Een buitenkansje om wat te gaan wandelen. Een tocht van een half uurtje bergop bracht ons bij de Svartifoss, één van IJslands toeristische trekpleisters. Svartifoss is een waterval waarbij het water over zwarte basaltzuilen de diepte intuïmeelt. De waterval is in vergelijking met de anderen die we reeds zagen vrij klein, maar de orgelpijpachtige vormen van de basalt geven er een speciaal cachet aan. Ook de omgeving is bijzonder mooi. Vanop de berg hadden we een uniek zicht op de zee en op de in het zonlicht blinkende gletsjertop. Verder fietsten we opnieuw door kilometerslange sandurs (zandvlaktes), steeds tussen de zee en de gletsjers.

We zagen nog tientallen kleinere watervallen, steeds de moeite waard, maar op den duur krijg je wel een overdosis. Verder langs de ringweg bezochten we nog één van IJslands oudste en unieke kerkjes. Naar aloud gebruik zit ook dit kerkje grotendeels in de grond en is het dak begroeid met graszoden. Dit kerkje is gerestaureerd en in hout afgewerkt, maar vroeger bestonden de wanden uit blokken gestapelde turf. Het kerkje biedt plaats aan een twaalftal mensen. Via de zuidelijke ringweg gingen we nog met de wind op kop door tot Kirkjubaejarklaustur waar we een aangename camping vonden. Er was zelfs een heus warenhuisje in de buurt waar men zelfs lege confituurpotten verkocht tegen zo'n 170 IJslandse kronen oftewel ongeveer 2 euro. IJsland duur? Hoezo? Op deze camping was er een te gebruiken keukentje. 's Avonds maakten we nog een korte wandeling in het 'dorp' en sliepen vroeg in.

Zaterdag 23 augustus :

De ganse voormiddag fietsten we vrij stevig door. We wilden vandaag immers Vik bereiken. De omgeving, een steeds variërend landschap van steenvlaktes en lavavelden bood ons heel wat afwisseling. Na de middag werd het weer slechter, zodat we Vik bereikten bij een lichte regenval. We besloten er niet te blijven en door te gaan tot Dyrholaey, dat bekend staat als broedplaats voor grote kolonies papegaaiduikers. Het wegrijden vanuit Vik werd een stevige klus. Het stijgingspercentage was niet te onderschatten en alle beschikbare energie werd opgebruikt. Een 15 km voorbij Vik bereikten we toch de bekende rotsen van Dyrholaey via een 6 km lang slecht en stenig pad. We maakten een fikse wandeling op zoek naar de papegaaiduikers. Het was er erg fris en tochtig. Eerst zochten we vlak langs de kustlijn en speurden we de hopen in de rotsen af. Overal zagen we grote aantallen meeuwen, sterns en visdiefjes. De papegaaiduikers zagen we af en toe boven de open zee af- en aanvliegen. Hun vleugeltjes lijken niet echt gebouwd om goed te kunnen vliegen en ze bewegen zich boven water dan ook ogenschijnlijk wat onhandig voort. Onder water schijnen ze echter razend snel te zijn, en 't is tenslotte daar dat ze hun voedsel moeten vinden. We maakten een trip hoog langs de kliffen in de hoop deze koddige vogeltjes van dichtbij te kunnen zien, maar dat lukte ons niet. We fietsten dan maar terug naar de ringweg en vlamden nog zo'n 30 kilometer verder tot Skogar. Ook daar weer een prachtige waterval. Aan de voet van deze waterval vonden we een kleine, niet te net onderhouden camping. Aangezien zaterdagavond onze uitgaansavond was dronken we die avond elk 1 Pepsi in het café-restaurant waar we omstreeks 22 uur als enige en laatste klanten buiten werden gezet. Als toemaatje dronken we in ons tentje nog een ferme Hasseltse jenever.

Zondag 24 augustus : een dag om niet te vergeten !

Jammer genoeg heb ik van deze dag geen foto's. Je leest straks wel waarom..

Deze morgen vroeg uit de veren. Na het ontbijt beklommen we de heuvel van de Skogar-waterval. Vanop de top hadden we wel een erg mooi uitzicht. Een wandelpad (ongeveer 1 dag stappen) leidt via de heuvels naar het nationaal park Porsmork. Wij zouden vandaag dit groenste gebied van IJsland ook bezoeken, maar dan met de fiets. Een vrij simpele klus, zo leek het... enkel de laatste 30 km, na de afslag bij Seljaland zouden gedeeltelijk onverhard zijn. In een boekje lasen we dat vooral de laatste kilometers wel zwaar zouden worden, gezien de weg er 'weg' is...

De eerste 50 km over de ringweg verliepen erg vlot. In een Esso-station met een wel erg kleine winkel kochten we 500 gram kaas en 2 liter cola, dit samen voor de prijs van ongeveer 15 euro of zo'n 600 Bfr. IJsland is dus echt duur als je niet uitkijkt.

Bij Seljaland namen we gezwind de afslag op weg F 249. De zon scheen vrolijk en de wind was niet al te hevig. De eerste 12 kilometer verliepen erg vlot. Onze picknick midden de steenvlakte betekende een welgekomen rustpauze. Nadien gingen we voor het 'betere werk'. De piste werd al vlug erg slecht. We maakten kennis met het doorwaden van beekjes en riviertjes. De riviertjes werden hoe langer hoe dieper en hoe krachtiger. Af en toe moest alle bagage van de fietsen en dienden we onze fietsen naar de overkant te dragen om daar opnieuw alles op te laden. Maar het bleef avontuurlijk en plezant. Bij het naderen van de 'doodlopende groene vallei' (Porsmork) werden de rivierdoorwadingen echter steeds moeilijker. Soms was het zoeken waar de piste lag. Een tweetal keer moesten we om over het water te geraken de fietsen over een heuse voetgangersbrug dragen. Eerst op een bijna verticale ladder klauteren met de fiets op de rug om er enkele meter verder weer af te klauteren, dan een steile helling op, enz.. Nadien nog enkele keren terug om de rest van de bagage op te halen... 't Was de moeite. Plotseling stonden we voor een heuse rivier van gletsjerwater dat in volle kracht de helling afspoelde. Franse toeristen hadden moeite om hun Landrovers veilig door het water te sturen. Wij wilden er ook door. Ik dacht iets stroomafwaarts een betere plek te vinden, maar had dat achteraf gezien beter niet geprobeerd. Net toen ik zowat tot aan mijn bovenbenen in het water stond spoelde de bodem onder me weg. Ik viel achterover, loste mijn fiets even en zag mijn vehikel wegspoelen. Een snelle duik was nodig om hem terug te grijpen. Ik verloor compleet mijn evenwicht en spoelde weg met fiets en al. Gelukkig nam de rivier wat verder een bocht zodat ik me aan wat stenen kon vastgrijpen. Ik slaagde erin mijn 'verzopen' fiets op het droge te hijsen. Met geschaafde en gekneusde benen kwam ik terug boven. Bloed sijpelde in smalle straatjes langs mijn benen. Alles deed pijn, maar ik kon alles nog bewegen. Mijn stuurtaas met foto-apparaat en vliegticket stond vol water. Adieu fototoestel... Adieu film nummer 6. Geert was er in geslaagd zijn fiets veilig langs de overkant te krijgen. Nu moesten we elk nog wel 3 keer terug om ons gerief op te halen. Met tegenzin en veel moeite lukte het me. Een jeep met camping-car raakte niet alleen door de krachtige stroom en moest door een zware Unimog uit de rivier gesleurd worden. Spektakel genoeg. Met pijnlijke benen en armen en kledernat zetten we onze tocht voort. De eerste kampeerplek die we wilden opzoeken was door de geweldige stroming op de rivier gewoon niet te bereiken. Gelukkig konden we wel de andere camping bereiken. Omstreeks 18 uur arriveerde ik voor de hut van de 'warden'. De rest van de dag diende ik de wonden te likken van mijn avontuur. Kledij moest gedroogd worden, het vliegticket

moest gedroogd worden, wondjes moesten wat gereinigd worden, .. Het foto toestel was verloren en ik vreesde dat ook de verrekijker vol water zat... Niet plezant om mee te maken. Later op de avond zwollen mijn voeten en kniën. Mijn gekneusde gewrichten protesteerden. Zowat overal voelde ik pijn. Ik vreesde die nacht niet te kunnen slapen. Draaien en keren op een slaapmatje deed geen deugd.

Maandag 25 augustus :

Reeds heel vroeg werd ik wakker. Een poging om uit de tent te raken veroorzaakte zowat overal pijn. Vooral mijn rechter knie speelde me parten. De ganse voormiddag brachten we in 'ledigheid' door. We maakten een wandeling langs een riviertje. De omgeving van Þorsmork is schitterend. Hier groeien effectief de enige 'bomen' van IJsland. Met wat verbeelding kun je het een bosje noemen. De hoogste bomen zijn zowat 2 à 3 meter hoog, allemaal berkjes met kleine dikke gevleesde bladeren. Elke stap was er voor mij zowat te veel aan. We beslisten de route tot aan de goed berijdbare weg per autobus te doen. De warden wist ons te vertellen dat een heuse 4X4-bus na de middag langskwam om toeristen op te halen.

De bus bracht ons eerst via de andere (voor ons niet te bereiken) camping en zo terug naar de grote weg. Zelfs het zitten op de bus was vandaag lastig. Uiteindelijk bleven op de bus zitten zover we konden. Na een overstap op een gewone lijnbus bereikten we 's avonds het centrum van Reykjavik. We zetten er onze tent vlakbij het stadion van IJslands grootste voetbalclub. Een klein warenhuisje bracht soelaas voor ons hongerprobleem. Regen verstoorde de nachtrust.

Dinsdag 26 augustus :

Bij een frisse regen en met stevige wind op kop verlieten we de camping. We bezochten nog even IJsland's hoofdstad Reykjavik. De moderne hoofdkerk was werkelijk imposant. De eenvoudige stijl en het vele gebruikte beton stralen toch iets unieks uit. Nadien vatten we de terugweg aan, richting Keflavik. De ongeveer 50 km lange weg is in goede staat, maar de wind speelde ons parten en het was er verre van plat, zodat we uiteindelijk pas na de middag arriveerden. Zelfs Geert was moe. Een snelle controle leerde ons dat onze dozen nog steeds op hun plaats lagen. Dit was een grote opluchting. Een kleine huurwagen gaf ons voor de rest van de dag wat meer vrijheid. Na het opzetten van het tentje op de lokale camping bezochten we met de auto het kleine schiereiland. Enkele eenzame vuurtorens en een zoutwinningsfabriek waren onze ontdekkingen. 's Avonds vroeg in de slaapzak, want de wekker zou ons omstreeks 5 uur alarmeren. Ons vliegtuig vertrok immers reeds om 7 u 30.

Woensdag 27 augustus :

De check-in en het vliegen verliepen vlot.

Bij het lossen van onze fietsdozen in Parijs was waarschijnlijk wel een en ander verkeerd gelopen. Onze dozen waren volledig open gescheurd en mijn achtervelg was krom.

Op de luchthaven moesten we nog wat zoeken vooraleer we Patrick Plyson met zijn velomobiel vonden. .

Uiteindelijk lukte het ons toch. Na wat gesleur met de 'dozen' konden we terug huiswaarts, waar we erg warm onthaald werden.

Onze IJsland-trip zat er op. Het was achteraf gezien toch wel een vermoeiende trip, maar zeker de moeite waard...

IJsland is vooral indrukwekkend door de vele formidabele landschappen en het grote aantal natuurwonderen dat je er voorgeschoteld krijgt. Er met de fiets rondreizen geeft aan alles een extra dimensie. Je ervaart en voelt het landschap en het klimaat.